

Že si uděláme fčéra výlet. Vláčkem do polí, polema se projdeme, zajdeme na věču do hospůdky Na Hrázi a pak pěšo domů. Jak docentka první jízdu neřešila, tak teď se jí náhubek rozhodně nelíbil a z vlaku byla viditelně nesvá. Podle toho taky vystoupila - sice se mi zadařilo ji při výstupu udržet za sebou v povelu čekej, ale jakmile měla jít, vylítla a spálila mi dlaně vodítkem. Nezabila jsem ji. Vzhledem k tomu, jak problematický pro ní tohle místo je, byla tentokrát na stopce. A zas to bylo těžký, udržet ji u nás jak pozorností, tak fyzicky - prostě hodlala se stopkou bojovat. Trochu nám pomáhal ragbič, ale žádná sláva teda :-(. Do pohodové procházky daleko, muselo se makat. V hospůdce nikdo nebyl, takže jsme se usalašili vzadu, dali si fajn jídlo, pivičko, zrzavoflekatí žužlání a pak piškůtky od paní vedoucí a šlo se domů.

Jak cesta tam byla náročná, tak cesta zpátky..... byla fakt hrozná. A Tali to ještě vyšperkovala. Zase došlo k tomu přepnutí, cvaklo jí v makovici a..... ač jsem na stopce stála oběma nohama!!!!, protože jsem viděla, že se zase zbláznila a ač jsem měla stopku nastavenou o vodítko, tedy lepší a trochu bezpečnější úchop..... neměla jsem bohužel šanci. Rameno mám vykloubený jen trochu, ruce spálený jen trochu - urvala se. :-(. Přes jištění stopkou, přes to, že jsem na tý stopce stála, včas připravená, držela ji fest a bezpečně..... povedlo se jí to. Tenhle stav už tu nebyl dlouho, ale stálo to, jako vždycky, za to :-(. A vždycky mě to zabije. Jsem z toho dost smutná. Protože si pak říkám, že se nám snad nikdy nepodaří to dotáhnout .

Tohle není "jen" o poslušnosti. Tohle je o divným stavu mysli, kdy jí opravdu přeskočí a vy nemáte šanci mít tu situaci pod kontrolou, protože buď tu stopku musíte pustit a nebo vás to přepůlí. A vy nemáte šanci odhadnout, kdy tohle přijde, abyste ji teda dali na krátký vodítko, čímž by neměla takovou razanci. Jo bylo by řešení, vodit jí doživotně v přírodě na krátičkém vodítku :D. To se ale pak jaksi nikam nedostaneme. Je to naprosto jiný, než když narazíme na zvěř. Tam mám tu šanci větší, i když to taky stojí za to, ale je to prostě jiný. Tenhle moment, kdy jí přeskočí, je bez velkého přehánění peklo. Je to opravdu, jako by se prostě zbláznila. □ .

Ještě, že Rumíček je takovej hodnej hošíček. Takže chvílku jsem mu poté házela míčky já, pak Brtník a já si vzala Fleky zpátky na stopku. A bojovaly jsme dál. Já o její pozornost a udržení jí na cestě, protože prostě nehodlala respektovat vůbec nic, ani to, že tedy je na stopce, ani to, že je pak nakrátko. Ne, ne. A ne :-(. Ona bojovala se sebou. A bylo vidět, že je

to pro ní opravdu náročný. Pak se podařilo, že se srovnala. Došli jsme ke konci pole, do míst, kde už fungujeme dobře. Chtěla jsem, aby si odpočinula a dala jí volno. Počítala jsem s tím, že to bude šichta. Byla, nicméně jsem ji připískala. Domů se šlo nakonec s courající se stopkou a obě jsme byly rády, že jsme rády. Kucí už byli tou dobou doma, poslala jsem je napřed. A aby se to pěkně vystřídalo, tak doma "zlobil" Rumíček. Tali má "před porodem", hormonálně mu evidentně voní hodně a mláti to s ním. 99% času by rád trávil hrou na mamku a taťku. A Tali je trouba, takže to musíme řídit povětšinou my - i když dneska ráno, když jsem byla v koupelně, tak už se konečně ohradila a mě stačilo přijít do kuchyně, rázně ukázat na úhyla a poslat ho beze slova na pelíšek do předsíně. Takže to bysme měli včerejšek.

Ráno bylo výrazně lepější, zvládli jsme moc hezkou procházku, kdy jsem dostala výbornou příležitost u Tali bufetu. A dokonce dvakrát. A Tali byla v podstatě ovladatelná hlasem. Někdy hlasitějším, někdy sssssyčivým, ale pořád jen hlasem!! Tohle je zase naopak moc fajn, moc fajn. Dokonce, když jsme byli u rybňajze, kde jsem ji nechala se plížit k rákosí, tak se sama od sebe zastavila, otočila a přiběhla bez zavolání ke mně. Suprovina, suprovina. Potkali jsme prima pána s borderkou, kterou se Fleky snažily přimět ke hře a když nic, tak se rozeřvala, aby mě následně hezky poslechla, že má držet..... hubu!! :D. Povel klid je čím dál tím funkčnější. Rumíček si dal obíhačku kolem hřiště, krapítek jsme cvičili fšící odložení a přivolání. A pak straka u paneláku. Byla tam straka :D. Talířová našponováno.... úplně jak guma u trenclí. Sdělila jsem jí, že jí varrrruju, fakt vaaarrrrruju. Varovala jsem evidentně správně, protože poslechla a přišla. Domů se šlo na pohodu a navolno, stejně jako Rumíček pumprdlíček. Kterej ovšem byl před mým odchodem odvelen bydleti do kůchně, neb jeho otravování jest značně co? Otravný. Tak ať můžou oba v klidu hnípat a nedělat brajgl.